

И спомни си Павелъ какво не виде и какво не стори въ тази преизподня.

Не му излизаше изъ ума първата нощъ въ участъка . . .

— Онзи тамъ, гдето знае да лъже народа, заслужава волска жила. Да видимъ Павелъ какъвъ стражаръ ще бжде, — подхвърли пристава.

Гърдитъ на Павла се заджахаха.

Лъжеца бѣше пладъ човѣкъ, съ току що замъхавела брада. Въ погледа му горѣше гордостъ и съжаление.

— Разбирашъ ли какво вършишъ? — запита Павла.

Павелъ се сепна отъ пита-нето.

Нещо сви ржката, въ която държеше волскиятъ камшикъ. Ала щомъ си спомни повелението, че още на другия день